

Стефанка се подемихна на Борчовото невѣжество. Но Борчо не се смути и добави:

— Земята е по-голѣма отъ мѣсецътъ!

— Чакайте, обади се отново майка имъ. — Всичко ще ви разясня. Слънцето, както ви казахъ, е огнено, а мѣсецътъ и земята не сж горящи. Но слънцето ги освѣтлява и тѣ свѣтятъ, само че по-слабо: сжщо тѣй, както свѣти нѣкой освѣтенъ прѣзъ прозореца прѣдметъ въ тъмна стая. А пъкъ, че и земята виси на въздуха е сжщо тѣй вѣрно, както е вѣрно, че и мѣсецътъ не се подпира о нищо. Голѣма тайна се крие, дѣца, въ това, че всички звѣзди, слънцето и мѣсеца стоятъ въ въздуха, по-право въ пространството, безъ каквато и да е подпора. Но това ще разберете, когато порастнете. А ти Борчо си правъ: мѣсецътъ е по-малъкъ отъ земята. Но... кой ще ми каже — мѣсецътъ ли е по-голѣмъ или слънцето?

Потърчо и Борчо погледнаха голѣмия блѣденъ мѣсецъ, който изплува надъ едно леко облаче и казаха едновременно:

— Мѣсецътъ! Мѣсецътъ е по-голѣмъ.

Стефанка се усмихна пакъ. Тя знаеше, че слънцето е по-голѣмо, и затуй майка ѝ каза:

— Стефке, кажи кое е по-голѣмо?

— Разбира се, че слънцето.

Двѣдъ дѣца се спогледаха. А майка имъ продължи:

— Слънцето е много пжти по-голѣмо отъ мѣсеца. Колко е голѣмо кафезчето, окачено на нашата врата — ето, вижте го! — пъкъ сравнете го съ цѣлото село. Колкото е по-голѣмо селото отъ кафезчето, толкова е по-голѣмо и слънцето отъ мѣсеца.

— Ама хора има ли на мѣсеца и слънцето, мамо? запитаха сега всички.

— Не, дѣца. На мѣсеца нѣма въздухъ, а слънцето е горещо, тамъ всичко живо би изгорѣло веднага. Има една звѣзда, за която казватъ, че на нея живѣели хора, но и това не е сигурно. Тя е голѣма и свѣтла и се казва Марсъ. Ето я! Свѣти като брилянть! Виждате ли я!

Всички се загледаха къмъ свѣтлата звѣзда. Петърчо дори дигна ржчици да я стигне, а Борчо смждренъ се